

Odense Amts 2den Valgkreds. Jeg er glad over, at dette Forsøg er blevet stoppet, og haaber derfor, at denne Sag nu skal tages frem til Lovgivningsmagtens loyale og aabne Afgørelse.

K. M. Klausen: Da jeg i Forgaars havde Ordet, tillod jeg mig at spørge den højtærede Forsvarsminister, om alle disse Garnisonsforhold ikke kunne opsættes lidt. Den højtærede Minister svarede dertil bestemt Nej. Det var vedtaget i Hærloven, og den maatte føres ud i Livet. Men det er dog ikke saa sjældent, at vi her vedtage Love, der ikke lige med det samme føres ud i Livet. Retsreformen er saaledes ikke ført ud i Livet endnu, af den simple Grund, at vi ikke evne i Øjeblikket at udrede de store finansielle Byrder, den udkræver. Og der kan nævnes mange andre Eksempler. Jeg skal blot nævne et. I Skoleloven af 1814 bestemtes det, at der rundt omkring i Landet skal oprettes Skoler for den konfirmerede Ungdom, men 96 Aar efter have vi endnu ikke fundet os foranledigede til at gøre det. Det er heller ikke nødvendigt, at denne Omordning af Garnisonsforholdene føres ud i Livet med det samme. Den maa ligesom andre Lovbestemmelser rette sig efter, hvad vor finansielle Evne tillader, men vi vide alle, at det, der vedrører Militærvæsenet, har en privilegeret Stilling, det gaar forud for alt andet. De andre Krav maa beskeden holdt sig tilbage. Militære Foranstaltninger kunne derimod ikke udsættes, selv om Landets finansielle Evne ikke i Øjeblikket tillader deres Udførelse. Der er dog ikke nogen som helst Nødstilstand til Stede. Soldaterne have det meget godt, hvor de ere. De kunne faa al den Uddannelse, som Hærloven udkræver, der. Hvorfor saa ikke vente, til Tiderne mulig bedre sig? De Ændringsforslag, vi have stillet, og som andrage Nedsættelser til et Beløb af noget over 3 Millioner, kunne udmærket godt vedtages. De ere ikke i mindste Maade i Strid med de bestaaende Love. I Loven om Befæstningsanlæg hedder det, at de skulle være udførte i Løbet af 8 Aar. Der er altsaa god Tid, og der er al god Grund til i Aar at bespare det af os foreslaaede Beløb.

Med Hensyn til den konstitutionelle Side af Garnisoneringsspørgsmaalet synes der ikke at være foregrebet noget. Vi have faaet et bestemt Tilsagn om, at Sagen kommer frem til 3die Behandling. Den kunde ogsaa tænkes ordnet paa særlig Lov. Men jeg er ikke nogen principiel Modstander af at ordne det paa Fi-

nansloven. Jeg ser i Grunden hellere, at Spørgsmaal af denne Art ordnes paa Finansloven end ved særlig Lov. Thi derved faar Folketinget en ganske anderledes Indflydelse paa den, end om den særlige Lov anvendtes. Jeg har ikke noget imod, at man slaar dette fast, at der ind under Bevillingsmyndigheden, under Folketinget og under den almindelige Valgrets Indflydelse lægges saa meget som muligt, fordi man derved svækker den privilegerede Valgret i Landstinget.

Den højtærede Minister anførte som et Argument, at Opførelsen af Garnisonsbygningerne vilde mildne Arbejdsløsheden meget. Det er rigtigt. Jeg tvivler ikke om, at der er mange Arbejdere, der vilde være glade ved at faa dette Arbejde, fordi Sult og Nød drive dem dertil. Men det er ikke af den Slags Arbejde, som Arbejderne gerne ville have, fordi de meget godt vide, at det er unødigt og uproduktivt Arbejde. Men i en Nødstilstand som den, vi leve under i Øjeblikket, hvor den store Arbejdsløshed er herskende, ved jeg meget godt, at der er mange Arbejdere, som vilde blive glade ved at faa denne Beskæftigelse, selv om det sker ved et Arbejde, som de i deres stille Sind forbande.

Den højtærede Forsvarsminister sagde i Gaar, at det Løfte, som den tidligere Forsvarsminister J. C. Christensen havde givet, at de tre Byer, Fredericia, Nyborg og Helsingør, skulde blive spurgt, inden man flyttede Garnisonerne fra dem, er holdt: man har spurgt dem. Men det har desværre ikke nyttet noget, man har ikke rettet sig efter de Svar, man har faaet. Og Svaret har været ens fra alle tre Byer, at man bestemt modsatte sig, at Garnisonerne skulde tages bort fra dem. Det er blevet mig meddelt, at Helsingør har sendt en Deputation til Krigsministeriet, og den har haft en Samtale med en højtstaaende Embedsmand i Krigsministeriet. Denne Embedsmand har overfor denne Deputation sagt, at det ikke alene var af militære Grunde, man ønskede at flytte Garnisonen fra Helsingør til Hillerød, men at der ogsaa var andre Grunde, der gjorde sig gældende. Man sagde, at Helsingør var en ubehagelig By for Militæret at være i. Man sagde, at Borgerne der stillede sig uvillige overfor Militæret. Man sagde, at Landmændene udenfor Helsingør klagede over den Skade, som Militæret anrettede paa deres Marker. Og saa tilføjede vedkommende Embedsmand til Slutning: Jeg bryder mig slet ikke om jer